

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
 Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4601/2023-48

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Katarini Jukić, u pravnoj stvari tužitelja Marka Juriča, OIB 58600243878, Zagreb, Bukovečke Stube 4, kojeg zastupa punomoćnica Branka Mandić, odvjetnica iz Zagreba, protiv I-tuženika Marijana Gežina (nominativ: Marijan Gežin), OIB 27343470262 i II-tuženice Anke Gežin (nominativ: Anka Gežin), OIB 31326854564, oboje iz Zagreba, Bukovac 25 te s boravištem u Domu za starije i nemoćne Peščenica, Zagreb, Donje Svetice 89, koje zastupa punomoćnica Mila Mikecin Mištetić, odvjetnica iz Zagreba, radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave, 2. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I./ Određuje se u zemljišnoknjižnom ulošku broj 3618 k.o.Remete uspostava zemljišnoknjižnog stanja kakvo je bilo prije provedbe ugovora o darovanju iz točke II/. ove presude, brisanjem prava vlasništva na suvlasničkom dijelu od 42/83 dijela kč.br.1469/11 voćnjak i šuma Bukovačke stube pov.245 m² s imena II-tužene ANKE GEŽIN OIB 31326854564 i brisanje prava suvlasništva I-tuženika MARIJANA GEŽINA (nominativ: Marijan Gežin) OIB 27343470262 na toj nekretnini, uz istodobnu uknjižbu prava vlasništva na ime tužitelja JURIČ MARKA OIB 58600243878, a što su tuženici dužni trpjeti.

II./ Odbija se, kao neosnovan, tužbeni zahtjev koji glasi:

"Utvrđuje se da je ništetan Ugovor o darovanju zaključen između I-tuženika MARIJANA GEŽIN OIB 27343470262 kao darovatelja i II-tužene ANKE GEŽIN OIB31326854564 kao obdarenika od dana 3.5.2021., potvrđenog kod javnog bilježnika Radojke Galić iz Zagreba pod brojem OV-913/2023 od 20.2.2023. kojim 1-tuženik kao darovatelj daruje 2-tuženoj kao obdareniku svoj suvlasnički dio od 42/83 dijela kčbr.1469/11 voćnjak i šuma Bukovačke stube, površine 245 m², sve upisano u zk ul.3618 k.o.Remete."

III./ Svaka stranka snosi svoj trošak ovog parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj Marko Jurič u ovom parničnom postupku postavlja tužbene zahtjeve citirane pod točkama I./ i II./ izreke ove presude, koje temelji na sljedećim u tužbi i tijekom postupka iznesenim tvrdnjama:

- da je tužitelj vlasnik 42/83 suvlasničkog udjela na nekretnini zemljišnoknjižno opisanoj pod točkama I./ i II./ izreke ove presude, koji suvlasnički udio je I-tuženik Marijan Gežin kao darodavac Ugovorom o darovanju zaključenim 3. svibnja 2021. darovao II-tuženici Anki Gežin kao daroprimcu, koja se potom na temelju toga Ugovora upisala u zemljišnim knjigama kao suvlasnica darovanog 42/83 dijela predmetne nekretnine;

-da je činjenica da je tužitelj suvlasnik 42/83 dijela predmetne nekretnine, koje suvlasništvo je stekao dosjelošću, pravomoćno utvrđena pravomoćnom i ovršnom presudom Županijskog suda u Rijeci, posl. br. GŽ-2771/2020 od 6. prosinca 2022., kojom je preinačena prvostupanjska presuda ovoga suda posl. br. P-6357/2018 od 18.10.2019. (rješenjem o ispravku presude od 3. veljače 2020. ispravljena u pogledu datuma kada je donesena);

-da je I-tuženik svoj potpis na Ugovoru o darovanju od 3. svibnja 2021. ovjerio kod javnog bilježnika Radojke Galić 20. veljače 2023.;

- da je u odredbi čl. 2. Ugovoru o darovanju navedeno da II-tuženica stupa u posjed darovane nekretnine, no da I-tuženik posjed predmetne nekretnine nije mogao predati II-tuženici jer da je u zakonitom, istinitom i poštenom posjedu iste preko 30 godina tužitelj, u sastavu čije se okućnice, ograđen čvrstom ogradom, predmetni II-tuženici darovani suvlasnički udio od 42/83 dijela nekretnine nalazi te

-da je odredbom čl. 482. st.2. ZOO propisano da ugovor o darovanju bez prave predaje mora biti sklopljen u obliku javnobilježničkog akta ili ovjerovljene (solemnizirane) privatne isprave, a da je predmetno darovanje učinjeno bez prave predaje nekretnine u posjed II-tuženici kao obdareniku, pa da je stoga ugovor o darovanju od 3. svibnja 2021. ništetan.

2. Tuženici u odgovoru na tužbu ističu prigovor nedostatka aktivne legitimacije, koji obrazlažu navodeći da su za osporavanje ugovora aktivno legitimirane samo ugovorne stranke. Tuženici tvrde da je ugovor o darovanju zaključen u zakonom propisanom obliku, navode da je predmet toga ugovora suvlasnički udio nekretnine koji je u vrijeme zaključenja ugovora bio uknjižen na I-tuženika, da svaki suvlasnik može samostalno raspolagati svojim suvlasničkim dijelom te da se prema načelu povjerenja u zemljišne knjige smatra da zemljišna knjiga istinito i potpuno odražava zemljišnoknjižno stanje, da je raspolaganje koje je predmet ovog postupka učinjeno u trenutku kada to stanje nije bilo sporno te da tužitelj, kao stranka koja nije aktivno legitimirana za osporavanje ugovora ne može s uspjehom tražiti uspostavu ranijeg zemljišnoknjižnog stanja. Tuženici navode nadalje da dvorište, odnosno okućnica tužitelja nosi oznaku k.č. br. 1489/8 k.o. Remete i da nije predmet ugovora o darovanju zaključenog između I-tuženika i II-tuženice.

2.1 U pogledu presude Županijskog suda u Rijeci, posl. br. GŽ-2771/2020 od 6. prosinca 2022., kojom je utvrđeno da je tužitelj vlasnik suvlasničkog dijela nekretnine koja je bila predmet Ugovora o darovanju zaključenog između I i II-tuženika, tuženici navode da II-tuženica nije bila stranka u toj parnici te da stoga ta presuda nema nikakvu dokaznu snagu. Navode nadalje da je prvostupanjska presuda posl. br. P-6357/2018, kojom je odbijen

tužbeni zahtjev u toj i u ovoj parnici tužitelja, donesena 18. listopada 2019., da je darovni ugovor za koji tužitelj u ovoj parnici tvrdi da je ništetan sklopljen 3. svibnja 2021. te da je drugostupanjska presuda, kojom je utvrđeno pravo vlasništva tužitelja stekla svojstvo ovršnosti 2023., pa da stoga nije jasno kako su tuženici mogli imati saznanja o drugostupanjskoj presudi, koja je donesena više od dvije godine nakon zaključenja darovnog ugovora za koji tužitelj tvrdi da je ništetan.

2.2 Naposljetku tuženici navode da se protive korištenju dokaza iz parnice koja se kod ovoga suda vodila pod posl. br. P-6357/18, u kojoj II-tuženica nije bila stranka te da se učinak pravomoćne presude kojom je utvrđeno pravo vlasništva tužitelja ne proteže na II-tuženicu jer da ona nije bila stranka u postupku u kojemu je ta presuda donesena te nadalje da tužitelj pokušava pravnim sredstvima pribaviti veću površinu nego što je kupio i upisao u zemljišne knjige.

3. Tužitelj se na navode iz odgovora na tužbu očitovao navodeći da je presuda Županijskog suda u Rijeci, posl. br. GŽ-2771/2020 od 6. prosinca 2022., kojom je utvrđeno tužiteljevo pravo vlasništva suvlasničkog udjela nekretnine koji je predmet ugovora o darovanju zaključenog između I-tuženika i II-tuženice, postala ovršna 11. veljače 2023., a da je I-tuženik svoj potpis na ugovoru o darovanju ovjerio osam dana kasnije, pa da su stoga neosnovani navodi I-tuženik nije znao za drugostupanjsku odluku jer je ugovor o darovanju sklopio 3. svibnja 2021. Nadalje tužitelj navodi da se prema odredbi čl. 327. st.1. ZOO na ništetnost može pozvati svaka zainteresirana osoba, a da tužitelj, kao osoba koja je pravomoćnom presudom utvrđena kao vlasnik darovanog suvlasničkog udjela na nekretnini, ima pravni interes za utvrđivanje ništetnosti ugovora o darovanju bez prave predaje stvari, koji nije sklopljen u zakonom propisanom obliku, a niti solemniziran, koja forma je izričito pripisana odredbom čl. 482. st.2. ZOO. Tužitelj tijekom postupka dostavlja rješenje VSRH posl.br. Revd-3598/23 od 22. studenog 2023., kojim je odbijen prijedlog I-tuženika za dopuštenje revizije protiv drugostupanjske presude kojom je utvrđeno da je tužitelj dosjelošću stekao pravo vlasništva 42/83 suvlasničkog udjela nekretnine koji je predmet ugovora o darovanju zaključenog između I i II-tuženika.

4. Navodi I i II-tuženika iz podneska od 25. rujna 2025., u pogledu parcelacije nekretnina, nisu uzeti u obzir jer su izneseni nakon zaključenja prethodnog postupka na ročištu 22. veljače 2024., a imajući u vidu da su parcelacije, prema navodima samih tuženika u podnesku od 25. rujna 2025., provedene prije pokretanja ove parnice (čl. 299. st.3. ZPP).

5. Tijekom postupka pročitani su ugovor o darovanju (list 5 spisa), zk izvadak (list 8 spisa), presuda ovoga suda posl. br. P-6357/18-66 od 18. listopada 2019. (list 10-19 spisa) te rješenje o ispravku navedene presude (list 20 spisa), presuda Županijskog suda u Rijeci, posl. br. GŽ-2771/2020-2 od 6. prosinca 2022. (list 22-26 spisa), rješenja posl. br. Z-27800/2023 (list 30-32 spisa), posl. br. Z-38870/23 (list 49 spisa) i posl. br. Z-16338/2024 (list 69 spisa) te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja i I-tuženika (list 130-132 spisa), tijekom kojega su pregledane fotografije (list 134-138 spisa) koje je sudu tijekom saslušanja predao I-tuženik i na koje se očitovao tužitelj, dok se II-tuženica odrekla prava na svoje saslušanje.

5.1 Po ovako provedenom postupku, primjenjujući materijalno pravo na činjenično stanje utvrđeno ocjenjujući svaki dokaz pojedinačno te sve dokaze u njihovoj povezanosti i ukupnosti (čl. 8. ZPP), ovaj sud je zaključio da je osnovan tužbeni zahtjev citiran pod točkom

I./ izreke ove presude te da je tužbeni zahtjev citiran pod točkom II./ izreke ove presude neosnovan.

6. Između stranaka nije sporno, a što proizlazi iz i isprava u spisu:

- da je I-tuženik ugovorom o darovanju od 3. svibnja 2021. darovao II-tuženici suvlasnički udio od 42/83 dijela k.č. br. 1469/11, voćnjak i šuma Bukovečke stube, površine 245 m², sve upisano u zk. ul. 3618 k.o. Remete (list 5 spisa);

- da je I-tuženik svoj potpis na tom ugovoru o darovanju ovjerio 20. veljače 2023. (list 6 spisa);

- da je II-tuženica na temelju navedenog ugovora o darovanju ishodila uknjižbu prava suvlasništva (list 8 spisa);

- da je presudom Županijskog suda u Rijeci, posl. br. GŽ-2771/2020 od 6. prosinca 2022., koja je postala ovršna 11. veljače 2023., u parnici koja se vodila između tužitelja i I-tuženika, radi utvrđenja prava vlasništva utvrđeno da je tužitelj vlasnik 42/83 dijela k.č. br. 1469/11, voćnjak i šuma Bukovečke stube, površine 245 m², sve upisano u zk. ul. 3618 k.o. Remete (list 22-28 spisa); dakle, istog suvlasničkog udjela na nekretnini koji je predmet ugovora o darovanju zaključenog između I-tuženika i II-tuženice te

- da iz obrazloženja navedene pravomoćne i ovršne presude Županijskog suda u Rijeci, posl. br. GŽ-2771/2020 od 6. prosinca 2022. proizlazi da je tužitelj pravo vlasništva suvlasničkog udjela od 42/83 dijela predmetne nekretnine stekao dosjelošću.

6.1 Između stranaka je sporna aktivna legitimacija tužitelja.

6.2 Nadalje su sporne valjanost Ugovora o darovanju od 3. svibnja 2021. te osnova zahtjeva za uspostavu zemljišnoknjižnog stanja koje je postojalo prije uknjižbe prava suvlasništva II-tuženice na temelju Ugovora o darovanju od 3. svibnja 2021., za brisanje prava suvlasništva II-tuženika te za upis prava suvlasništva tužitelja, i to:

- s obzirom na oblik u kojemu je taj ugovor zaključen;

- s obzirom na činjenicu da je presudom Županijskog suda u Rijeci, posl. br. GŽ-2771/2020 od 6. prosinca 2022. pravomoćno utvrđeno da je tužitelj vlasnik suvlasničkog udjela nekretnine koji je predmet ugovora o darovanju zaključenog između I-tuženika i II-tuženice te

- imajući u vidu zemljišnoknjižno stanje u trenutku kada je II-tuženika zahtijevala upis svojeg prava suvlasništva.

7. Prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja nije osnovan. Naime, odredbom čl. 327. st.1. ZOO propisano je da se na ništetnost može pozvati svaka zainteresirana osoba, a tužitelj, kao osoba koja je pravomoćnom presudom utvrđena kao vlasnik upravo onog suvlasničkog udjela nekretnine koji je predmet ugovora o darovanju zaključenog između I-tuženika i II-tuženice, svakako je zainteresirana osoba u smislu odredbe čl. 327. st.1. ZOO.

8. Nije sporno da je u trenutku kada je II-tuženica, na temelju ugovora o darovanju zaključenog s I-tuženikom, zahtijevala upis u zemljišnu knjigu svojeg prava vlasništva na

42/83 dijela nekretnine, kao suvlasnik nekretnine koja je predmet toga ugovora u zemljišnoj knjizi bio upisan I-tuženik.

8.1 Odredbom čl. 122. st.1. ZV i čl. 8. st.2. ZZK propisana je presumpcija istinitosti i potpunosti zemljišnih knjiga; dakle, presumira se da zemljišna knjiga istinito i potpuno odražava činjenično i pravno stanje nekretnine. Dobra vjera definirana je odredbom čl. 122. st.2. ZV, kojom je propisano da je stjecatelj bio u dobroj vjeri ako u trenutku sklapanja pravnog posla, a ni u trenutku kada je zahtijevao upis, nije znao niti je s obzirom na okolnosti imao dovoljno razloga posumnjati u to da stvar pripada otuđivatelju.

8.2 Nije sporno da se između tužitelja i I-tuženika kod ovoga suda pod posl. br. P-6357/18 vodila parnica po tužbi u ovoj parnici tužitelja, protiv u ovoj parnici I-tuženika te da je predmet te parnice bio zahtjev tužitelja za utvrđenje da je dosjelošću stekao suvlasnički udio nekretnine koji je u zemljišnim knjigama (sve do uknjižbe II-tuženice na temelju spornog ugovora o darovanju) bio upisan na I-tuženika te da je tužbeni zahtjev tužitelja odbijen prvostupanjskom presudom posl. br. P-6357/18-66 od 18. listopada 2019. (list 10-19 spisa).

8.3 Nadalje nije sporno da je presuda Županijskog suda u Rijeci, posl. br. GŽ-2771/2020-2 od 6. prosinca 2022. (list 22-26 spisa), kojom je navedena prvostupanjska presuda preinačena na način da je utvrđeno da je tužitelj vlasnik suvlasničkog udjela nekretnine koji je predmet spornog ugovora o darovanju, postala ovršna 11. veljače 2023.

8.4 Pregledavanjem ugovora o darovanju utvrđeno je da je I-tuženik svoj potpis na tom ugovoru ovjerio 20. veljače 2023.; dakle, osam dana nakon ovršnosti presude kojom je I-tuženiku naloženo trpjeti uknjižbu prava vlasništva predmetnog suvlasničkog dijela nekretnine na ime tužitelja (list 6 i 10 spisa).

8.5 Imajući u vidu sljedeće okolnosti:

- da je presuda kojom je II-tuženiku naloženo trpjeti uknjižbu prava vlasništva 42/83 dijela nekretnine na ime tužitelja upisom u zemljišnu knjigu, uz istovremeno brisanje toga prava s imena tuženika (izreka drugostupanjske presude – list 22 spisa) postala ovršna 11. veljače 2023. (pečat na listu 21 spisa), što znači da je I-tuženiku 11. veljače 2023. bilo poznato da nije vlasnik suvlasničkog udjela kojim je raspolagao Ugovorom o darovanju zaključenom s II-tuženicom 3. svibnja 2021., a budući da ovršnost presude podrazumijeva da je ista I-tuženiku bila dostavljena, tako da je I-tuženiku 11. veljače 2023. bilo poznato da zemljišnoknjižno stanje nije istinito;

- da je I-tuženik 20. veljače 2023., dakle osam dana nakon što je saznao da je pravomoćnom sudskom odlukom utvrđeno da nije vlasnik predmeta Ugovora o darovanju zaključenog s II-tuženicom 3. svibnja 2021. te da je stoga izvanknjižno stanje različito od stanja u zemljišnoj knjizi (tj. neistinito) i da ugovorom o darovanju raspolaže suvlasničkim udjelom na nekretnini za koji je pravomoćno utvrđeno da je u vlasništvu tužitelja, ovjerio svoj potpis na tom Ugovoru o darovanju, a ovjera potpisa pretpostavka je za uknjižbu II-tuženice kao vlasnice suvlasničkog dijela nekretnine na temelju toga Ugovora te

- da je II-tuženica supruga I-tuženika i da se ona u ovom postupku odrekla prava na svoje saslušanje

ovaj sud na temelju odredbe čl. 269. st.2. ZPP zaključuje da je II-tuženici, u trenutku kada je zahtijevala upis svog prava suvlasništva na temelju ugovora o darovanju, bilo poznato da I-tuženik ne može darovanim suvlasničkim dijelom raspolagati, jer da isti nije u njegovom vlasništvu. Slijedom izloženoga, II-tuženica nije bila u dobroj vjeri te je stoga ne štiti presumpcija potpunosti i istinitosti zemljišnoknjižnog stanja, a što znači da II-tuženica stoga nije mogla valjano steći pravo suvlasništva na temelju ugovora o darovanju zaključenog s I-tuženikom (čl. 115. st.1. u svezi sa čl. 123. st.1. ZV).

8.6 Pritom nije odlučno to što II-tuženica nije bila stranka u parnici okončanoj na način da je pravomoćno odlučeno da je tužitelj, a ne I-tuženik vlasnik suvlasničkog udjela na nekretnini koji je bio predmet ugovora o darovanju zaključenog između I-tuženika i II-tuženice, jer je ovaj sud zaključio da II-tuženica u trenutku stjecanja prava vlasništva na temelju Ugovora o darovanju nije bila u dobroj vjeri cijeneći gore izložene okolnosti, u njihovoj povezanosti i ukupnosti.

8.7 Slijedom izloženoga, tužbeni zahtjev za uspostavu ranijeg zemljišnoknjižnog stanja osnovan je zbog nedostatka dobre vjere na strani I-tuženice, a što je obrazloženo pod točkom 8.5 obrazloženja ove presude, pa je stoga na temelju odredbe čl. 123. st.2. ZV odlučeno kao pod točkom I./ izreke ove presude.

9. Nadalje, ugovor o darovanju nekretnina sklapa se u pisanom obliku; pri čemu ugovor o darovanju nekretnina bez prave predaje mora biti sklopljen u obliku javnobilježničkog akta ili ovjerovljene(solemnizirane) privatne isprave (čl. 482. ZOO). Sporno je između stranaka je li ugovor o darovanju od 3. svibnja 2021. ništetan zbog nedostatka propisanog oblika, a u svezi s daljnjom između stranaka spornom činjenicom je li došlo do prave predaje suvlasničkog dijela nekretnine koji je predmet darovnog ugovora, a s obzirom na tvrdnju tužitelja da I-tuženik nije darovani suvlasnički udio mogao predati u posjed II-tuženici jer da se isti nalazi u posjedu tužitelja, kao dio njegove okućnice, u čijem je sastavu, ograđen čvrstom ogradom (tvrdnja tužitelja na kojoj on temelji svoj zahtjev, iznesena pod točkom 3. tužbe).

10. Budući da je u trenutku zaključenja ugovora o darovanju – 3. svibnja 2021. – te sve do donošenja presude Županijskog suda u Rijeci, posl. br. GŽ-2771/2020-2 od 6. prosinca 2022. - vlasnik spornog suvlasničkog dijela bio I-tuženik, predmetni ugovor o darovanju može biti valjan, iako naposljetku nema stvarnopravni učinak (a kao što je to u konkretnom slučaju te je obrazloženo pod točkom 8. ovog obrazloženja – jer u trenutku kada je II-tuženica zatražila uknjižbu upisa svog prava suvlasništva u zemljišnim knjigama taj upis više nije bio istinit, a II-tuženica nije bila u dobroj vjeri). Stoga je radi utvrđenja između stranaka sporne činjenice je li predmet ugovora o darovanju u trenutku zaključenja toga ugovora bio u posjedu tužitelja, što bi značilo da do prave predaje u posjed II-tuženici od strane I-tuženika nije moglo doći, izveden dokaz saslušanjem tužitelja i I-tuženika. Naime, obrazloženje drugostupanjske presude kojom je utvrđeno da je vlasnik spornog suvlasničkog udjela na nekretnini tužitelj, ne stječe svojstvo pravomoćnosti (iz tog obrazloženja proizlazi da je tužitelj pravo suvlasništva stekao dosjelošću), a između stranaka je sporna valjanost oblika ugovora o darovanju.

11.1 Tužitelj je iskazao da je suvlasnički dio nekretnine koji je I-tuženik darovao II-tuženici u naravi njegova terasa i vrt te da I-tuženik predmetu darovanja uopće ne može pristupiti jer da je to ograđeno te da njegova supruga u tom vrtu sadi povrće, a ostalo je njihova terasa.

11.2 Suprotno tužitelju, I-tuženik je iskazao da spornim ugovorom o darovanju svojoj supruzi, II-tuženici, nije darovao susjedovu (tužiteljevu) terasu i vrt, nego zemlju koja se nalazi izvan tužiteljeve ograde i na kojoj on vrši posjed. Radi pojašnjenja te kontekstualizacije svojega iskaza, I-tuženik je predao na uvid fotografije te je sud na fotografiji na listu 134 spisa crvenom kemijskom olovkom obilježio područje za koje je I-tuženik u svojem iskazu ustvrdio da u naravi predstavlja predmet ugovora o darovanju.

11.3 U daljnjem tijeku saslušanja, tužitelj je učinio nespornim da je predmet ugovora o darovanju upravo područje na fotografiji na listu 134 spisa, koje je u skladu s iskazom I-tuženika sud obilježio crvenom kemijskom olovkom. Tužitelj je dodao navode o ogradi koju je nazvao "sekundarnom" te je dalje iskazivao neodređeno u mjeri u kojoj se njegov iskaz nije mogao unijeti u raspravni zapisnik, nego se jedino moglo konstatirati činjenicu da tužitelj iskazuje neodređeno.

11.4 Pregledavanjem fotografije utvrđeno je da se suvlasnički dio nekretnine, koji je prema suglasnim iskazima tužitelja i I-tuženika predmet ugovora o darovanju zaključenog između I-tuženika i II-tuženice, nalazi izvan ograde kuće tužitelja, a suprotno tužbenim navodima i iskazu tužitelja. Tako je prihvatanjem uvjerljivog i dosljednog iskaza I-tuženika te ocjenjivanjem neistinitim samome sebi proturječnog iskaza tužitelja, ovaj sud utvrdio da predmet darovanja u naravi, a suprotno tvrdnjama tužitelja, nije unutar tužiteljeve okućnice, ograđen čvrstom ogradom, kao što to tužitelj tvrdi u tužbi. Nadalje je ovaj sud prihvatanjem iskaza I-tuženika, koji ocjenjuje istinitim i koji potvrđuju pregledane fotografije (koje je sud uzeo u obzir iako su u spis predane nakon zaključenja prethodnog postupka jer nijedna od stranaka nije predložila izvođenje dokaza uviđajem i obje su se saslušane stranke na te fotografije tijekom saslušanja očitovale, pa stoga ovaj sud fotografije ne smatra novim dokazom, nego integralnim dijelom izvedenog dokaza saslušanjem stranaka) utvrdio da se na tim fotografijama nalazi I-tuženik, koji uređuje okoliš na dijelu nekretnine za koji je tužitelj u svojem iskazu učinio nespornim da u naravi predstavlja suvlasnički udio koji je predmet ugovora o darovanju. Budući da je slijedom izloženoga utvrđeno da se predmet ugovora o darovanju ne nalazi unutar tužiteljeve okućnice, niti je tužitelj ustvrdio da ga je I-tuženik smetao u njegovom posjedu (kada je uređivao okoliš, a što se na fotografijama vidi), ovaj sud zaključuje da je suvlasnički udio koji je predmet darovanja bio u posjedu I-tuženika, što znači da je za valjanost ugovora o darovanju bio dovoljan pisani oblik, pa je stoga neosnovan zahtjev za utvrđenje da je taj ugovor ništetan te je odlučeno kao pod točkom II./ izreke ove presude.

11.5 Naposljetku treba reći da iako je ugovor o darovanju zaključen između I-tuženika i II-tuženice 3. svibnja 2021. valjan, on ne proizvodi stvarnopravne učinke, i to slijedom činjenice da je pravomoćnom drugostupanjskom presudom utvrđeno da je vlasnik predmeta darovanja tužitelj. Posljedica (učinak) pravomoćnosti je da se pravomoćna presuda uzima kao istinita (*res iudicata pro veritate habetur*) i ne može je se preispitivati u drugom, pa niti u ovom postupku, pa stoga za odlučivanje o zahtjevu o kojem je odlučeno pod točkom I./ izreke ove presude nije odlučno to što je ovaj sud po provedenom postupku zaključio (suprotno drugostupanjskom sudu u postupku koji se kod ovoga suda vodio pod posl. br. P-6357/18) da je predmet ugovora o darovanju u trenutku zaključenja toga ugovora bio u posjedu I-tuženika, a ne tužitelja.

12. O trošku parničnog postupka odlučeno je na temelju odredbe čl. 154. st.4. ZPP. Budući da su obje stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima,

rješenjem sadržanim pod točkom III./ izreke ove presude odlučeno je da svaka stranka snosi svoj trošak.

U Zagrebu, 2. listopada 2026.

Sutkinja
Katarina Jukić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila,
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano putem ovog suda, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po pun.
2. I-tuženiku po pun.
3. II-tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088d-ed4f8**

Kontrolni broj: **073eb-273b8-3288e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.